

Prečo Mohamed nezapísal Korán vlastnoručne

1.časť

Sväté písma zohrávajú v živote ľudí rôznu úlohu: pre niekoho sú tieto texty božské a tajomné, pre niekoho záhadné a nepochopiteľné, a niekto sa o ne vôbec nezaujíma. Avšak nikto nebude popierať to, že kolosálne ovplyvnili život národov, regionálnych civilizácií a ľudstva vôbec.

Dnes budeme rozprávať o Koráne a budeme sa snažiť nájsť odpoveď na otázku, prečo nebol Korán zapísaný vlastnoručne Mohamedom?

Globalizácia je objektívny proces, no jej riadenie je vždy subjektívne, t.j. koncepciu realizovania globalizácie si možno vybrať.

Aktuálna davo-«elitárna» koncepcia globalizácie vedie planétu Zem ku katastrofe a jej zámenou za inú davo-«elitárnu» koncepciu sa vývoj nezmení. Preto musí byť v záujme zaistenia bezpečnosti života zavedená pravdivorná¹ koncepcia organizácie života, t.j. nasmerovaná na realizáciu podstaty človeka v živote. Len taká koncepcia získa «mystickú» podporu zo strany noosféry Zeme a Zhora. Preto musia byť v koncepcii, v ňou navrhovanej algoritmike riadenia spoločnosti a organizácii života spoločnosti, a hospodárskej činnosti prejavene adekvátne objektívne zákonitosti, ktorým je podriadený život ľudí, kultúrne osobitých spoločenstiev a ľudstva ako celku.

¹ Objektívne spravodlivá, t.j. v súlade s etikou ktorú vložil Tvorca do celej Stavby Sveta, ktorú predurčil ľuďom, anjelom i Sebe, ktorá jediná harmonizuje všetky procesy vo Vesmíre.

http://put-pravdy.ru/assets/images/sobytiya/2016/Pokemon%20GO/Pokemon_12.jpg

Možno ich zaradiť do nasledovných šiestich skupín:

1. **Biosférne** — ľudstvo je časťou biosféry, a existujú objektívne zákonitosti, regulujúce vzájomné pôsobenie (interakciu) biosféry a Kozmu, formovanie biocenóz a väzby biologických druhov v rámci biosféry.
2. **Druhové** — ľudstvo je špecifický biologický druh, a existujú špecifické biologické (fyziologické a psychologické) zákonitosti druhu, regulujúce jeho život.
3. **Noosféрно-náboženské** — existujú morálno-etické (noosférne, eggregoriálne a náboženské) zákonitosti, regulujúce vzájomné vzťahy nositeľov rozumu a vôle. A napriek názorom mnohých, zákonitosti tejto kategórie vychádzajú za hranice ľudskej spoločnosti, a etika, diktovaná z vyšších hierarchických úrovní v organizácii systémov rôzneho druhu, je záväzná pre hierarchicky nižšie úrovne a porušenie jej noriem je trestné. Tak aj odpadlivosť od pravdivosti (*mravnosti, ktorou disponuje Najvyšší*), je hlavnou mravno-svetonázorovou príčinou biosféрно-spoločenskej ekologickej krízy.
4. **Sociokultúrne** — geneticky podmienená kultúra, ktorú nesie ľudstvo, je variabilná, a existujú sociálno-kultúrne zákonitosti, dodržiavanie ktorých garantuje stabilitu spoločnosti v následnosti pokolení, a ich narušenie môže pod vplyvom degradačných procesov priviesť k jej zániku v priebehu života niekoľkých pokolení.
5. **Ekonomické** — historicky sformovaná kultúra všetkých spoločenstiev súčasnej globálnej civilizácie je taká, že sme nútení chrániť sa pred prírodným prostredím technosférou. Technosféra sa obnovuje a vyvíja v priebehu hospodárskej a finančnej činnosti, a existujú finančno-ekonomické zákonitosti, predurčujúce jak rozvoj spoločensko-ekonomických útvarov, tak ich degradáciu a krach.
6. Totovšetko ale môže viesť aj ku konfliktom záujmov a konfliktom rôznych druhov činností, ktorých riešenie treba riadiť. A existujú objektívne zákonitosti riadenia, jednotné pre všetky procesy riadenia, jak pre detskú jazdu na trojkolke, tak aj pre komplexný projekt, realizovaný niekoľkými krajinami na princípoch súkromno-štátneho partnerstva.

A práve s ohľadom na tieto zákonitosti skúmame historicky sformovaný Korán i udalosti s nim spojené, do akej miery sú v súlade s Jazykom Života, ktorým sa Najvyšší prihovára každému.

Z HISTÓRIE VZNIKU KORÁNU

Prvý kalif Abú Bakr, ktorý sa postavil do čela moslimov po odchode Mohameda na druhý svet v roku 632, prikázal bývalému Mohamedovmu pisárovi Zayd ibn Thabitovi z Mediny, zostaviť kanonický text. Podľa legendy Zayd vyplnil kalifov príkaz tak, že zostavil a overil rôzne zápisy Mohamedových poslucháčov. Okrem toho začal zapisovať aj príbehy Mohamedových súčasníkov. Takýmto spôsobom vzniklo prvé vydanie Koránu, ktoré dostal k dispozícii Abú Bakr a Omar — druhý kalif.

Výroky boli za života Mohameda zachytené rôznymi ľuďmi a ich nové exempláre boli reprodukované na základe iniciatívy. Pri tom nutne vznikali skreslenia, či už v dôsledku nedokonalkej pamäti poslucháčov a chýb prepisovateľov, ale aj v dôsledku rozdielov rôznych ľudí v preferenciách k zvereným témam, osvetlenie ktorých chceli v Zjaveniach zachytiť kvôli sebe. T.j. každý viac uprednostňoval to, čo bolo bližšie jeho subjektívnemu svetonázoru.

<http://sarkel.museum-vdonsk.ru/download/file.php?id=9864&sid=38a25977ce33af20eabb8e61c62c12b9>

Avšak prvé vydanie sa neprepisovalo, nerozmnožovalo. V podmienkach politického boja prebiehajúceho v Kalifáte, zvesť o tom, že Zayd na príkaz kalifa Abú Bakra zostavil nejaké «písmo», Korán, základom ktorého boli zápisy «zjavení Alaha», očividne vyvolala objavenie sa ďalších podobných zápisov a spisov. Avšak texty týchto zápisov sa nie vždy zhodovali. Líšili sa jak zložením, počtom a poradím kapitol, tak aj podstatou, zmyslom a plnosťou v nich obsiahnutých informácií. V určitom momente bolo rozhodnuté ukončiť tento stav a nahradiť všetky spisy jedným, ktorý by organizoval riadenie kalifátu.

Tretí kalif Osman z vplyvného a bohatého kurejšitskeho (názov rodu) rodu Omajovcov, vydal príkaz tomu istému Zayd ibn Thabitovi. Boli pozbierané alebo konfiškované všetky texty, porovnané, zápisy boli buď prijaté alebo zamietnuté, bolo zostavené nové vydanie. Ostatné spisy boli na príkaz kalifa Osmana zničené. Finálne vydanie v 4 exemplároch bolo rozoslané do centier Kalifátu — Mekky, Damašku, Kúfy a Basry. Tento text sa stal kanonickým.

Onedlho sa zistilo, že text Koránu, schválený kalifom Osmanom v roku 652 bol veriacimi prijímaný zďaleka nie všade, nie ihneď a vôbec nie všetkými, vzhľadom k tomu, že mnohí z veriacich si pamätali kázanie samotného Mohameda a porovnávali vypočuté so slovami Mohameda.

Spálenie zápisov na príkaz kalifa tiež nemalo všeobecnú podporu. Naopak, nemalú propagáciu získali texty, ktoré ako sa ukázalo, sa podarilo zachrániť niekoľkým bývalým spoločníkom proroka. Po spálení vyzbieraných zápisov začali mnohí prejavovať zvýšený záujem o tieto texty. Príznačné je, že kritika rozoslanej zaydovsko-osmanovskej verzie vychádzala, podľa súčasnej terminológie, zdola, z demokratických vrstiev. Významnou figúrou medzi tými, ktorí si pripravili svoj text Koránu a kritizovali zaydovsko-osmanovský súpis, bol Abdullah, syn Masuda (úmrtie okolo roku 653), človek s neobyčajným osudom a pevnou vôľou. V mladosti bol otrokom, pasúcim stádo v rode kurejšitov, v bitke pri Bedre šabl'ou zoťal hlavu jednému z najzúrivejších protivníkov Mohameda — kurejšitovi Amr ibn Hishāmovi. Bol považovaný za znalca «zjavení Alaha» a schopným tlmočníkom hadísov, od ktorého pochádza 848 predaní.

Poznámka na okraj

Vyjadrenia Mohameda ohľadom rôznych životných okolností, ktoré si zapamätali jeho súčasníci, ktoré ale nepatrili k tej informácii, ktorú Mohamed charakterizoval ako Zvestovanie, poslané skrze neho Zhora všetkým ľuďom sa nazýva «Sunna» (tradícia, zvyky).

A nie je náhoda, že tento človek sa stal v Medine nevítaným, ako napokon aj jeho súčasník, tiež stúpenec proroka Abu Dhar al-Ghifari, vyhostený zo Sýrie a potom aj z Mediny za otvorenú vzburu proti svojvôli kalifa Osmana a jeho miestodržiteľa, ich prisvojeniu si daní a vojrovej koristi, úžerníctvu, získaniu bohatých domov a výnosných záhrad a stád, rozdávaníu štátnej pokladne Kalifátu svojim príbuzným. Abu Dhar, obviňujúc kalifových prisluhovačov a odkazujúc sa na «zjavenia Alaha», sľuboval im, ako aj ich pánom, večné prebývanie v pekelnom ohni. Príznačné je, že nielen texty, rozchádzajúce sa s oficiálnou zaydovsko-osmanovskou redakciou Koránu sa zachovali veky, ale aj potomkovia tých, ktorí tieto zápisy urobili, dokonca aj po storočiach pootvárali spoločenské rany, rozkladajúce Kalifát v prvých desaťročiach jeho existencie. Takto potomok Abdullaha, syna Masuda, arabský historik Abú al-Hasan 'Alí al-Mas'údí (koniec IX stor. — 956 alebo 957), ktorého nazývajú «arabským Herodotom», písal, že v deň vraždy kalifa Osmana (656 rok) len v jeho osobnej pokladni napočítali 150 tisíc dinárov a milión dirhamov. A to, ako sme už podotýkali, pri chudobe väčšiny obyvateľstva hlavného mesta, mesta proroka.

Samozrejme tí, ktorí podporujú moslimskú tradíciu vierouky, odstraňujú všetky námietky tohto druhu na adresu Zayda a prvých kalifov po Osmana vrátane, pod vedením ktorých bol zostavený kanonický text Koránu. Avšak existuje jedna okolnosť, ktorá v moslimskej tradícii nenachádza vysvetlenie, a ktorá umožňuje nazrieť na kanonický text Koránu, v jeho historicky sformovanej podobe, z uhla pohľadu, ktorý je pre moslimskú tradíciu netypický.

PREČO MOHAMED NEZAPÍŠAL KORÁN VLASTNORUČNE?

http://img-fotki.yandex.ru/get/6445/130842948.db/0_aeebf_36b4794d_XXXL.jpg

Sám Mohamed, bol úprimne presvedčený o tom, že je Vyslancom Najvyššieho Boha pre všetkých ľudí, kázal medzi svojimi rodákmi v rokoch 610 – 632. Vedel, že to čo káže a označuje ako Zvestovanie, zoslané mu od Boha, je písomne zachytávané inými ľuďmi,

medzi ktorými môžu byť jak jeho úprimní stúpenci, tak aj utajení odporcovia novej vierouky.

Z toho, čo mu bolo zjavené vedel, že predošlé Zjavenia monoteizmu boli ľuďmi ľživo prekrútené, ako následkom nepochopenia ich významu, tak aj zo zlého úmyslu (*Korán na mnohých miestach trvá na tom, že vierouky, ktoré zanechal Mojžiš a Kristus boli ľživo prekrútené*). Vedel, že príde deň, keď opustí tento svet, v dôsledku čoho už nebude môcť ľuďom osobne a pravdivo objasňovať význam ním získaného Zvestovania.

Napriek tomu za 22 rokov kázania sám nepodnikol nič vo veci zostavenia aspoň jediného vzorového exempláru Koránu, ktorý by pred svojím odchodom na iný svet zanechal ľuďom, aby tento exemplár po jeho odchode slúžil moslimskej civilizácii ako nepopierateľný dôveryhodný základ pre šírenie «svätého písma». Spočiatku, ako človek nevediaci čítať a písať, nejavil snahu osobne spísať zoslané mu Zvestovanie, hoci obdobie 22 rokov by na túto úlohu plne stačilo.

Mohamed, ako vyplýva z toho, čo je o ňom známe, bol dobrý a múdry človek, čo vylučuje názor, že by sa sám nebol schopný dovŕtiť o akoby vznikajúcej potrebe vytvorenia vzorového exempláru «svätého písma». No ak by sme aj predpokladali, že Mohamed sa nedovŕtil sám, tak Ten, ktorý Mohamedovi zoslal zvestovanie, ktoré bolo základom Koránu, tiež nepokladal za nutné priviesť svojho «nedôvtipného» vyslanca na myšlienku, aby sa zaoberal vytvorením nepopierateľných dôveryhodných vzorových exemplárov «svätého písma». Ba čo viac, poslucháči Mohamedovho kázania sa dožadovali, aby listina obsahujúca Zvestovanie bola v hotovej podobe zoslaná z Nebies. Vyplnenie ich prosby, zdalo by sa, mohlo zabezpečiť nepopierateľnú autenticitu referenčného exempláru písma, no bolo im to zamietnuté s odôvodnením, že v tomto prípade neuveria, ale «materializáciu» knihy označia za čarodejníctvo.

«Aj keby sme ti My zoslali knihu na pergamene, a oni by ju ohmatali rukami, tak tí, ktorí neuverili, by povedali: «To je iba zjavné čarodejníctvo!» (Korán, súra 6:7)»

Všetko to vypovedá len o tom, že nie v «svätom Písme» je podstata náboženstva ako vzájomného chápaného dialógu živého človeka a živého Boha.

Ak sa pozrieme, o čo mal Mohamed počas svojho života najväčšiu starosť, tak to bolo to, aby všetci ľudia boli v úprimnom súlade s Bohom skrze svedomie, čo by zabezpečilo aj vzájomný súlad medzi nimi všetkými v spoločenstve. Staral sa o to, aby každý sám v sebe udržoval vedomé skryté obojstranné spojenie, dialóg s Bohom. Učil tomu svojich súčasníkov tak, ako to bolo aj v jeho živote. A keďže všetci si vzájomne vyslancami Božími, preto bola Vierouka z úst Mohameda skutočne Zvestovaním, o zoslanie ktorého prosil Boha skôr, než začal svoju kazateľskú misiu. A to bolo do takej miery slobodné od preludov a prekrútení, do akej miery bola od nich slobodná mravne podmienená psychická činnosť samotného Mohameda, (*úprimne sa snažiaceho zotrvať v súlade s Bohom a priviesť k súladu s Bohom aj ostatných ľudí*), ktorý pritom zostával synom svojej epochy, a preto bol aj v čomsi obmedzený jej špecifickosťou. A Boh mu odpovedal v súlade so zmyslom jeho modlitieb, ako každému, kto sa obracia k Bohu. Aj on bol vedený Bohom primerane jeho reálnej morálke a podriadenosti úmyslov a správania sa jeho svedomiu. No v svojej dobe a v svojom národe sa Mohamed ukázal byť jediným, kto bol schopný prijať a uskutočniť misiu námestníka Božieho na Zemi a Božieho vyslanca ku všetkým ostatným ľuďom, dajúc tým počiatok rozvoju jednej z regionálnych civilizácií Zeme. A toto bolo skryté medzi Bohom a Mohamedom presne tak, ako je skryté medzi Bohom a každým človekom.

«Ak sa ťa Moji Otroci² budú pýtať na Mňa, vedz, že som blízko a odpovedám na volanie modliaceho sa, keď ma zavolá. Nech Mi ale odpovedajú a veria Mi – možno pôjdu správnou cestou! (Korán: Súra 2:186)».

Táto možnosť chápaného dialógu s Bohom na základe svedomia a života je otvorená pre všetkých ľudí bez výnimky: to ohlasuje Korán každému, kto ho číta ako posolstvo, obrátené osobne k nemu. Avšak nie všetci sa pripravujeme na to, aby sme boli schopní povedať svojmu okoliu niečo užitočné pre nich samých aj ich potomkov: väčšine (*v dôsledku toho životného štýlu, ktorému sa podriadili*) niet čo povedať; to, čo hovoril Mohamed dalo počiatok a určuje osud jednej z regionálnych civilizácií planéty už viac ako 1300 rokov, a ak v tom čo zanechal sú chyby, spôsobené tým, že Mohamed nebol oslobodený od ducha jeho doby, potom vina za šírenie a reprodukciu týchto chýb mnohými pokoleniami leží na tých, ktorí sami seba považujú za moslimov.

Mohamed urobil všetko, čo bolo v rámci jeho možností preto, aby sa ľudia stali Ľuďmi. A ak sme si navzájom my všetci podľa predurčenia Zhora Božími vyslancami, potom ľudstvo nepotrebuje «sväté písma», ale potrebuje nebojácny život podľa svedomia s dôverou a vierou Bohu. V súlade s tým sa o «svätých písmach» religióznych kultov v Koráne hovorí:

«Každá éra má Písmo vlastné. Boh stiera čo si želá, aj potvrdzuje; u Neho jest matka kníh» (Korán, 13:38, 39). Aj samotný Korán sa neraz charakterizuje ako pripomenutie (najmä súry 15:9; 38:1; 43:4; 73:19; 74:34, 50, 54; 80:11).

Z čoho je možné pochopiť, že «sväté písma», na ktorých sú založené historicky sformované náboženské kulty, sa v histórii ľudstva podobajú zápisníku s adresami a telefónom vo vrecku človeka, na ktorý sa človek obracia len vtedy, keď si potrebuje spomenúť na to, čo zabudol. Ak je jeho pamäť ľahko dostupná, môže sa celkom zaobiť bez zápisníka, a nepremieňať ho na predmet svojej špeciálnej starostlivosti. No pre mnohých znamená strata zápisníka stratu samého seba v tomto svete, keďže v dôsledku jeho straty sa pretrhnú mnohé spojenia s druhými ľuďmi, a mnohé spojenia sa pretrhnú natrvalo. Rovnako aj v kultúre akéhokoľvek národného spoločenstva i ľudstva zloženého z mnohých národov: živé náboženstvo — to je obojstranná zmysluplná komunikácia živých ľudí a živého Boha na základe svedomia.

«Sväté písmo» v tejto komunikácii ľudí a Boha nie je zďaleka to hlavné, lebo ono je predovšetkým pripomenutím nutnosti prebývať v živej relígií pre tých, ktorí k nej nedospeli z nejakých osobných dôvodov. No ak písma, povýšené do hodnosti svätých, sú ľživo prekrútené, ako na to opakovane upozorňuje Korán, **potom ich prijatím a pridržaním sa ich** ako nespochybniteľného základu vierouky, potláčajúci vlastný hlas svedomia v prospech toho, čo je v nich zapísané, nemožno získať relígiu — t.j. (spojenie)

² Použitie tohto slova v Koráne je stále trochu záhadou. Svedomie zdravého človeka protestuje pri predstave, že by Boh mohol mať k ľuďom postoj ako k otrokom v dnešnom negatívnom chápaní. Takže buď mohlo ísť o diverziu zo strany ľudí majúcich možnosť prekrútiť text, alebo slovo otrok v minulosti nieslo (aj) pozitívny význam. V dnešnej dobe je zaujímavým paradoxom slovinský výraz „otrok“ vo význame dieťa. Ak si v obraze pojmu otrok odmyslíme všetku krutosť a negatíva a vezmeme si len právny status otroka, tak dieťa s otrokom majú skutočne veľa spoločného. Deti, kým sú deťmi, sú v jurisdikcii rodičov, ktorých musia poslúchať, nemôžu si robiť čo sa im zachce, musia robiť čo sa im povie, to platí aj o čase. Možno dnes je liberálnejšia doba, ale dlhé storočia mala výchova svoje pravidlá a systém. Keď človek miluje svoje deti, vzťah je naozaj dobrý, vtedy slovenské slovo „dieťa“ a slovinské „otrok“ možno považovať za jeden pojem. No v prípade krkavčích rodičov, tyranov, vzťah rodiča k dieťaťu sa skutočne podobá vzťahu otrokára k otrokovi (a sú rodičia, čo sa nezdráhajú predať dieťa). Táto negatívna konotácia je ale prejavom človeka prebývajúceho v démonickom režime psychiky, určite nie Boha. Preto prastarý termín otrok možno pokojne chápať vo význame dieťa. — pozn. prekl.

komunikáciu so živým Bohom v jednote emocionálneho a zmyslového stavu duše človeka.

<http://talkyland.com/media/CACHE/images/posts/2014/6/7/49c85498903a480c93c9f675a2fbd213/ddbdd9156b6c173fea3fa011ee9fcc1a.jpg>

Následníci Mohamedovho dedičstva stojaci vo vedení Kalifátu tento zmysel viery a relígie nepochopili, následkom čoho aj boli zaneprázdnení tvorbou vzorového exempláru «svätého písma», na základe ktorého by mohli oni sami a neskôr aj ich nástupcovia programovať psychiku poddaných. V súvislosti s tým je treba obrátiť pozornosť na to, že mnohí vládcovia v moslimskom svete sami sebe udelili titul «vládca pravoverných» (Amir al-Mu'minin), hoci každému z nich muselo byť z Koránu známe, že jediným vládcom pravoverných je Najvyšší Boh, po arabsky Alah.

Im bola cudzia a odporná práca rozširovania živej (dô)viery ľudí živému Bohu na základe svedomia, v ktorej sú si všetci ľudia bez výnimky navzájom Božími vyslancami, a slová každého k tým druhým musia byť adekvátne chápaniu sveta týchto «druhých» a adekvátne okolnostiam.

A vytvorenie «vzorového exempláru» písma, povýšeného do hodnosti svätého, nerieši problém jednotného chápania zmyslu života ľuďmi a spoločnosťami vcelku, pretože rovnaké slová dokonca v rovnakom časovom období chápu rozliční ľudia rozličným spôsobom, čo je podmienené ich morálkou, vedomosťami a návykmi, osobnou kultúrou psychickej činnosti (*predovšetkým zmyslovo-emočnou kultúrou a kultúrou intelektuálno-rozumovej činnosti*); a preto jeden a ten istý človek, podľa miery svojho rozvoja (*a tiež degradácie, ak ide touto cestou*) opúšťa svoje predchádzajúce chápanie tých istých slov. Aj o rovnakej veci rovnaký človek hovorí rôznym ľuďom rôznym spôsobom, primerane ich chápaniu sveta a nálade. Aj svoje myšlienky sám pre seba v rôznom období svojho života vyjadruje rôznym spôsobom, vychádzajúc zo svojich reálne sa behom života meniacich — morálky, osvojených vedomostí a neformalizovaných zručností.

V súlade s týmto špecifikom vo vyjadrovaní významu v artikulovanej reči a získavaní zmyslu povedaného, hadís, ktorý hovorí: «*Na to, aby sa človek stal klamárom stačí, aby d'alším povedal presne to, čo si vypočul*» — obsahuje oveľa širší a hlbší význam, než len zmysel citovaného kontextu. V podstate sa potom tvorcovia kanonického textu Koránu

stali prvými prekrúčačmi tej viery a relígie, ktorej úprimne učil teológ-Mohamed skutkami svojho života, možno v niečom sa aj mýliac. Je to tak dokonca aj v tom prípade, ak by nimi realizovaná verzia predstavovala výhradne plnú kolekciu prepisov všetkého, čo bolo Mohamedom vyslovené a označené ako Zvestovanie, bez akýchkoľvek výňatkov a cudzích doplnení, podmienených prianím vyhovieť politickým potrebám vznikajúcej «elity» moslimskej civilizácie. V jednom ohľade sú obvinenia, vznášané proti tvorcom zaydovsko-osmanskej redakcie Koránu oprávnené: súry-kapitoly Koránu, v tom poradí, v akom ich uviedli, nesúhlasia s poradím, ako boli zvestované Mohamedovi. Zoberte si akúkoľvek knihu a poprehadzujte jej kapitoly: získate príbeh buď s celkom iným zmyslom, alebo sťažíte čitateľovi, ktorý nepozná správne poradie kapitol, pochopenie jej zmyslu.

Je treba chápať, že v časoch Mohameda existovali ľudia, ktorí mu počas jeho života pripisovali vyjadrenia a skutky, ktoré nevykonali; a tým viac ich bolo po jeho odchode na druhý svet. Boli aj takí, ktorí tvrdili, že Mohamed káže z cudzích slov, a zapieranie takýchto tvrdení je zachytené v Koráne. A rozkol medzi jeho stúpenkami po jeho odchode na druhý svet, ktorých počas života chválil, nie sú výmysly, ale realita, zachytená v historických kronikách moslimskej regionálnej civilizácie.

<http://weatlas.com/img/landmarks/d762eb8855a8d160ac06c236081c20b0.jpg>

Moslimská civilizácia za viac než 1300 rokov neuskutočnila ani to minimum z dobročinnosti, ktorá je zachytená v kanonickom texte Koránu. Kríza nemôže byť prekonaná na základe pokusu o schválenie nejakej jednej tradície výkladu písma, s priznaním jeho svätosti, a sporov o to, ktorí vykladači a výklady sa považujú za skutočne pravdivé, a ktoré za lživé. Totiž v písme je viac-menej hodnoverne vyjadrené bohoslovie na základe svedomia dávnej doby, s jej problémami a úlohami, riešenie ktorých začalo pod vedením Mohameda na základe bezvýhradnej viery podľa jeho vlastného svedomia a svedomia jeho blízkych stúpenkov. S odchodom Mohameda na druhý svet bezvýhradnú (dô)vieru Bohu stratila najprv vládnuca špička, v dôsledku čoho u nej vznikla potreba «svätého textu», a oni vytvorili zaydovsko-osmanské vydanie Koránu. A postupom času svedomitú vieru Bohu stratila aj celá moslimská

civilizácia, s výnimkou niekoľkých osobností, úmerne tomu, ako v nej začala prevládať viera v Písmo a rituál.

pokračovanie nabudúce...

ZDROJE:

1. I.L.Klimovič v svojej monografii «Книга о Коране, его происхождении и мифологии» (Москва, «Политиздат», 1988 г.)
2. http://dotu.ru/files/2004/10/20041008_Master.pdf